

за мене, но понеже аз и от другарите си криех, че пиша, не е могъл да ме открие и мисията му пропаднала. Ето сега при какви драматични обстоятелства и как съвсем случайно, можа да ме намери.

— Тая криминална находка е добра, започна да се шегува той, дай стихотворението, ще се опитам да го поправа и ще го поместя. Получавал съм и други твои стихотворни опити, зная и прозата ти. Искаш ли един съвет от мен? Ама няма да се обиждаш? Слушай — писач на проза от тебе може да излезе и то не лош, стига да залягаш, но стихотворец... не се опитвай, брат, стихотворец от тебе няма да излезе, хич не си хаби мозъка! ~~като~~ като изхвърли на ламаринената подложка на печката една лютива арнаутска чушка от чорбата, заключи:

— Да не беше ме подлутила тая пустиня, о, ким присъдата, която ти прочетох, нямаше да бъде така тежка! И извади табакера с тютюн, подаде и рече:

— Хайде сега, запалете, юнаци! Прост тютюн, за прости трудоваци! А той самият извади и си запали на преса, освен се...

Присъдата изпълних в пълен точ. През целото време до днес участвувах активно като сътрудник по нашите хумористични списания, но н и к о г а не написах стихотворение, освен онова, което той тогава взе, преработи го и го помести в списанието.

+++

Друг път, тукочо получил хонорар от някоя редакция, ~~по~~ дойде към 7 ч.в. за да ни вземе и ~~не~~ ни откъдне на "кафе", както той на подбив ни казваше, в "Алказар" на Царя, точно срещу Природонаучния музей. Там тогава се събираха всички писатели. Разбира се, ние се дърпаме, неискаме. Има си хас, в тоя свят и в тия вехтозаветни военни дрехи... дума да не става!

— Е, какво пък толкова скромничите? За там ли сте? За там сте, разбира се! Колко хора не са за там, пък идват, на. Това кафене е за "непризнатите таланти", значи свободно и ние можем да отидем там наред с другите... Хайде! Слушай команда! Батко ви е следвал Военното ~~на~~ училище! И ни откъдваше....

++++

Един път, по случай смъртта на наш общ познат и другар войник, ояхме на погребението му в Софийските гробища. След погребението, ни откъдна по гробавете за да ни показва хумористите-писатели погребани из тях.

— Ето, тук лежи този... тук-този... а тук... Шо? Защо направи тая скръбна муцуна? Малко ли те налегна? Не бой се, чеденце, няма да избегнем от тая съдба. Всички ТУК ще се съберем един ден! И весело ще те смуща....

Бръщаме се от погребението. Движиме се по "Гробарска". Някога по тази улица имаше скари, на които се пържеха вкусни кебапчета. Той отведнаж ще се спре и ще ни покажи:

— Я, на крак, да подкрепим силите си, господа от трудовата ангария. Нищо де, нищо, че нямате пари. Аз съм днес богат: взех хонорар 60 лева... Хайде!

И през време на яденето ще се пошегува:

— До като е жив Странджата може да гладувате, но от глад няма да умрете! Цитира от "хъшове". И както яде, току гледаш-подвикне с показалеца си някой застанал срещу него хлапак:

— Какво бе, Пенчо, гладен ли си? И без да дочака отговор, поставяйки в един крайник хляб, вътре в него, 2-3 кебапчета и продължава: — Гладен си, разбира се, да не те е нахранил Буров, или Губиделникъв.. Дръж много здраве на леля ти! И на неоминалия още хлапак, весело ще подвикне:

— И... чувай, с всекиго да не играеш! Има ги едни такива типове, знаеш, не ти разбират от никаква етика!